

ΤΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ
3,5 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Felicia Kingsley

Σκάνδαλο
στο Χόλιγουντ

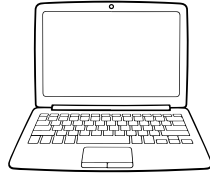
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Μαρία Οικονομίδου

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κεφάλαιο 1

Χείντεν

Η αλήθεια δεν υπάρχει, απλώς επιλέγουμε να πιστεύουμε μια εκδοχή των γεγονότων. Συνήθως αυτή που μας αρέσει περισσότερο.

Δουλειά μου είναι να επιλέγω τις εκδοχές που ξέρω ότι θα αρέσουν, με τη συνενοχή ενός άψογου συγχρονισμού και ενός πυκνού δικτύου αξιόπιστων πηγών, κι όλα αυτά χωρίς ποτέ να λερώνω τα χέρια μου.

Δεν το λέω εγώ ότι είμαι καλός, το λένε οι τέσσερις συνεχόμενες εβδομάδες από τότε που το βιβλίο μου –*Un-Hollywood, οι ανομολόγητες εξομολογήσεις των σταρ*– βρίσκεται στην κορυφή της λίστας των ευπώλητων, το λένε τα εκατομμύρια των καθημερινών επισκέψεων στην ιστοσελίδα μου και το λένε τα ρεκόρ ακροαματικότητας του πόντκαστ μου.

Το λένε οι *Los Angeles Times*, που σήμερα στην πρωινή τους έκδοση μου αφιέρωσαν ένα δισέλιδο στη στήλη «Πολιτισμός». Οι διανοούμενοι φωνάζουν ότι πρόκειται για σκάνδαλο, αλλά τους έχω άσχημα νέα: και το κουτσομπολιό είναι πολιτισμός.

Ότι είμαι καλός θα το πει και η Έλσι Κέπλερ, η οποία σε

μία ώρα θα μου πάρει συνέντευξη στο *Show, don't tell*, την τηλεοπτική της εκπομπή που έχει πάντα τη μεγαλύτερη θεαματικότητα. Όταν η Κέπλερ σε προσκαλεί ως κύριο καλεσμένο, σημαίνει ότι τα έχει καταφέρει.

Με την προϋπόθεση ότι θα καταφέρεις επίσης να φτάσεις στην ώρα σου.

Μπι-μπι. Μπι-μπι.

Ο τύπος πίσω μου πατάει επίμονα την κόρνα. Δεν πρέπει να είναι από το Λος Άντζελες. Αν ήταν, θα ήξερε ότι δεν έχει νόημα.

«Κουνηθείτε» φωνάζει, βγάζοντας το κεφάλι του από το παράθυρο.

Το επιβεβαιώνω, δεν είναι από το Λος Άντζελες.

Υπολογίζεται ότι ένας κάτοικος του Λος Άντζελες περνάει κατά μέσο όρο εξήντα δύο ώρες τον χρόνο κολλημένος στην κίνηση, οπότε υπάρχουν δύο τινά: ή που παθαίνεις νευρικό κλονισμό κάθε φορά που κάθεσαι στο τιμόνι ή που προσαρμόζεσαι στον ρυθμό της πόλης και προσπαθείς να το απολαύσεις.

Η συνταγή μου για την επιβίωση είναι μισό λίτρο παγωμένου καφέ για τον δρόμο, playlist με μουσική για μερακλήδες και κατεβασμένη κουκούλα αυτοκινήτου: έτσι, ακόμα και η κόλαση της Χάρμπορ Φρίγουει γίνεται ανεκτή.

Μια εισερχόμενη κλήση όμως διακόπτει το «Break On Through» των Doors και η φωνή του Τζιμ Μόρισον αντικαθίσταται από αυτήν του Κόρι, του μάνατζέρ μου.

«Μόνο καλά νέα», του απαντώ.

«Με θεωρείς δεδομένο. Ούτε ένα “Γεια, τι κάνεις;” ούτε ένα “Με τι καλό ασχολείσαι;”».

«Θέλεις κανάκεμα, Κόρι;»

«Μου αρέσουν τα προκαταρκτικά».

«Θα επανορθώσω βγάζοντάς σε για δείπνο».

«Σιγά το πράγμα, αφού το βάζεις στα έξοδα».

«Δεν είναι αλήθεια» λέω ψέματα.

«Έβαλες στα έξοδα και το δώρο για τα γενέθλιά μου, Χέι-ντεν».

«Είμαι πρακτικός άνθρωπος» δικαιολογούμαι.

«Αν είσαι τόσο πρακτικός, τότε γιατί δεν είσαι ήδη στο στούντιο του *Show, don't tell*; Η Έλσι κι εγώ σε περιμένουμε εδώ και μισή ώρα» με επιπλήττει, ανυπόμονος. «Πάω στοίχημα ότι μόλις ξεκίνησες».

«Δεν είναι αλήθεια, είμαι στον δρόμο, έχω τον ουρανοξύστη στο οπτικό μου πεδίο».

«Μόλις ξεκίνησες» επιβεβαιώνει, ξερά.

«Εσύ φταις, σου έχω ζητήσει να μη μου κλείνεις ραντεβού πριν από το μεσημέρι» του θυμίζω. «Δουλεύω τις νύχτες».

«Σύμφωνα με το GPS, από τη Σάντα Μόνικα μέχρι το κέντρο της πόλης είναι μισή ώρα. Μην τα δραματοποιείς, δεν διασχίζεις δα την έρημο Γκόμπι με μουλάρι».

«Ακόμη δεν έχεις καταλάβει ότι δεν πρέπει να βασίζεσαι στους χρόνους του GPS σου ως Νεοϋορκέζος; Θα πάρει όσο χρόνο πάρει, θα φτάσω όταν φτάσω», απαντώ με απόλυτη ηρεμία, πίνοντας μια γουλιά καφέ. Ο Κόρι ζει στην Καλιφόρνια εδώ και τρία χρόνια και ακόμη σκέφτεται σαν να βρίσκεται στο Γκρίνουιτς Βίλατζ.

«Θα μπορούσες να πάρεις το μετρό!»

«Το μετρό είναι για τα ποντίκια και για όσους ζουν σε μια υγρή, σκοτεινή και βρομερή πόλη όπως η Νέα Υόρκη».

«Με αποκαλείς ποντίκι;»

«Σου λέω ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να θαφτείς στο υπέδαφος πριν την ώρα σου, όταν μπορείς να απολαύσεις το φως του ήλιου, το γαλάζιο του ουρανού, τη σκιά των φοινίκων και την ευωδιά της θάλασσας».

«Αν πρέπει να σε ακούω να απαγγέλλεις στίχους επιπέδου τρίτης δημοτικού, θα σου ζητήσω υψηλότερο ποσοστό. Είναι τρελό, τι τη θέλεις την Porsche αν είναι να κολλάς στην κίνηση;»

«Κολλάω στην κίνηση δίπλα σε μια Corvette με δύο κορίτσια με μπικίνι» διευκρινίζω χαιρετώντας τες κι αυτές ανταποδίδουν τον χαιρετισμό.

«Τέλος πάντων, σε πήρα για δύο σημαντικά θέματα: πρώτον, η Octagon Media θέλει να αγοράσει διαφημιστικό χώρο στην ιστοσελίδα σου».

«Έχουμε ήδη ένα εξαιρετικό συμβόλαιο με την Amazing Streaming» του επισημαίνω. Περισσότερο κι από εξαιρετικό: με αυτά που με πλήρωσαν για τη διαφήμιση αγόρασα το διήμερισμα στο The Palm, ένα από τα πιο πολυτελή συγκροτήματα κατοικιών στη Σάντα Μόνικα, με θέα στον ωκεανό.

«Ναι, αλλά το συμβόλαιο λήγει του χρόνου και η Octagon μας προσφέρει ένα ποσό με έξι μηδενικά για να προωθήσουμε την πλατφόρμα τους».

«Ξέρεις ότι έχω τρυφερή καρδιά και δεν μπορώ να πω όχι στις επιταγές».

Δεν χρειάζεται και πολύ για να με πείσεις. «Και το δεύτερο;»

«Μίλησα με το δεξί χέρι του Λάρσον, του ιδιοκτήτη του ABS. Σε θέλουν ως μόνιμο καλεσμένο στην κορυφαία εκπομπή τους την Παρασκευή το βράδυ. Ξέρεις, γι' αυτά που κά-

νεις, τις προφητείες σου για το ποιος θα παντρευτεί, ποιος θα χωρίσει...»

«Όχι» δηλώνω επιγραμματικά. «Οι προφητείες είναι μόνο για το πόντκαστ μου. Αν τις βγάλω από εκεί, θα καταρρεύσουν όλα».

«Μα μιλάμε για το *Thank God it's Friday!* Έχει σχεδόν την ίδια τηλεθέαση με το *Saturday Night Live!*»

«Όχι» επαναλαμβάνω.

«Μόνο δέκα λεπτά ανά επεισόδιο».

«Και πάλι όχι».

«Κοίτα, θα σε πληρώνουν».

«Αυτό μας έλειπε να μου το ζητούσαν δωρεάν».

«Χέιντεν, σκέψου το: τηλεόραση, εθνική κάλυψη».

«Όχι».

«Θα πάθω γαστρίτιδα εξαιτίας σου, Χέιντεν. Για την ακρίβεια, έχω πάθει ήδη. Η δουλειά μου είναι να σε βοηθήσω να ανέβεις, όχι να μαζεύω προσφορές από διαφημιστές σαν τον παπά στο τέλος της λειτουργίας. Σήμερα είναι δέκα λεπτά στην τηλεόραση, αύριο θα είσαι συμπαραουσιαστής και σε δύο χρόνια ίσως να έχεις τη δική σου εκπομπή... Θέλεις να παραμείνεις μια φιγούρα του διαδικτύου; Εντάξει, απλώς πες το μου, για να ξέρω για τι δουλεύω. Ήρθα στο Λος Άντζελες για σένα, σε βρήκα, σε βοήθησα να αναπτυχθείς, αν τώρα μου στερήσεις αυτή την ευκαιρία, καλύτερα να φτιάξω τις βαλίτσες μου και να γυρίσω στο Μανχάταν».

Να το. Ο παλιός καλός εκβιασμός με την απειλή απόλυσης. «Θα το σκεφτώ» τον ξεφορτώνομαι με τον μόνο ανώδυνό τρόπο που ξέρω, δηλαδή χωρίς να του δώσω απάντηση.

«Αλήθεια;» Η φωνή του είναι γεμάτη ελπίδα.

«Αλήθεια». Επιτέλους η φάλαγγα των αυτοκινήτων αρχίζει να κινείται: όποιο κι αν ήταν το εμπόδιο, δεν υπάρχει πια. «Ξαναξεκινάω, έρχομαι».

«Ει, Κύριε 911!» φωνάζει μια γυναικεία φωνή στα αριστερά μου. Είναι μία από τις κοπέλες με το μπικίνι, που σκύβει έξω από το παράθυρο του συνοδηγού. Απλώνει το χέρι της προς το μέρος μου και μου πετάει ένα πακέτο τσίχλες.

Σηκώνω τα γυαλιά του ηλίου στο μέτωπό μου, κοιτάζοντάς την αβέβαιος, κι εκείνη μου κάνει νόημα να το ανοίξω. Κατόπιν το αυτοκίνητο, με τη λωρίδα άδεια, με προσπερνάει και οι δυο τους εξαφανίζονται στην κίνηση.

Μέσα στο πακέτο δεν υπάρχουν τσίχλες, αλλά ένα χαρτάκι με δύο ονόματα και τηλέφωνα γραμμένα βιαστικά. Μπέ-ττανι και Φιόνα.

Σας είπα σήμερα ότι αγαπώ το Λος Άντζελες;

Ένας άλλος λόγος για να αγαπάς το Λος Άντζελες, εκτός από τα κορίτσια με μπικίνι, είναι η ευκολία με την οποία βρίσκεις να παρκάρεις.

Ή ίσως είμαι εγώ ο τυχερός, επειδή τις λίγες φορές που αφήνω τον Κόρι να οδηγήσει, δεν βρίσκει ποτέ πάρκινγκ και τρελαίνεται. Αγαπώ τον Κόρι, αλλά νομίζω ότι θα χρειαστεί να του βρω έναν νέο ψυχολόγο –το δώρο γενεθλίων για το οποίο μιλούσε–, γιατί η δουλειά που κάνει με τον τωρινό για το άγχος του φαίνεται πως δεν πολυαποδίδει.

Τα στούντιο του *Show, don't tell* βρίσκονται σε έναν ουρανοξύστη που τρυπάει τον καταγάλανο πρωινό ουρανό με την

αιχμηρή του απόληξη, στη μόνη περιοχή της πόλης όπου τα κτίρια αναπτύσσονται κάθετα και όχι οριζόντια.

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Σαν Φρανσίσκο, συνηθισμένος σε ουρανοξύστες κολλημένους τον έναν πάνω στον άλλο, πυκνοχτισμένους για να αξιοποιηθεί στο έπακρο αυτή η λωρίδα γης που εκτείνεται πάνω από τη θάλασσα, όπου επιμένουν να ζουν σχεδόν δέκα χιλιάδες άτομα ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο, και όταν έφτασα στο Λος Άντζελες για να σπουδάσω στη Σχολή Επικοινωνίας και Δημοσιογραφίας Άνενμπεργκ του Πανεπιστημίου της Νότιας Καλιφόρνια, μου φάνηκε ότι κατάλαβα για πρώτη φορά τι σημαίνει πραγματικά να αναπνέεις.

Αυτό, μεταξύ άλλων λόγων, με ώθησε να μείνω.

Με τον καφέ μου στο χέρι και τον αριθμό της Μπέτανι και της Φιόνα στο τσεπάκι του πουκαμίσου μου, κατευθύνομαι προς τη ρεσεψιόν του κτιρίου για να δώσω τα στοιχεία μου.

Το λόμπι είναι γεμάτο από κόσμο που πηγαиноέρχεται, μπαίνει και βγαίνει από τα ασανσέρ και ανεβοκατεβαίνει τις κυλιόμενες σκάλες, αλλά παρατηρώ ότι οι σεκιουριτάδες κινούνται συντεταγμένα, έτοιμοι για έφοδο.

«Καλημέρα» χαιρετώ έναν από τους φύλακες. «Γουέστ για την Έλσι Κέπλερ. Είμαι καλεσμένος στην εκπομπή».

Ο άντρας –στον γιακά της στολής του έχει μια ταμπελίτσα που γράφει «Άντονι»– κοιτάζει στον υπολογιστή. «Γουέστ... Γουέστ... Θα χρειαστώ μια ταυτότητα... Χέιντεν Γουέστ». Αφού προφέρει ολόκληρο το όνομά μου, ανοίγει διάπλατα τα μάτια του για να τα καρφώσει πάνω μου. «Χέιντεν Γουέστ;! Ο Χέιντεν Γουέστ;!»

Σε παρακαλώ, Θεέ μου, κάνε να μην έχω κάνει ρόμπα κα-

νέναν από τους αγαπημένους του. Όταν έβγαλα το λαβράκι για το σκάνδαλο με τα στοιχήματα στους παίκτες της NFL,* λίγο έλειψε να βρεθώ να κοιτάζω τα ραδίκια ανάποδα, με όλους εκείνους τους φιλάθλους που εξαγρίωσα. Η ανάρτησή μου οδήγησε στον αποκλεισμό τριών παικτών από τις κορυφαίες ομάδες και οι Pacific Storm, χωρίς τον καλύτερό τους πασαδόρο, έχασαν το Super Bowl.

Είμαι ζωντανός από θαύμα.

Αλλά δεν φταίω εγώ αν οι υπερπληρωμένοι παίκτες είναι τόσο άπληστοι που παραποιούν το αποτέλεσμα των αγώνων για να κερδίσουν ακόμα περισσότερα με παράνομα στοιχήματα.

«Ναι, εγώ είμαι» επιβεβαιώνω με κακοκρυμμένο τρόπο.

«Ο βασιλιάς του κουτσομπολιού!» αναφωνεί ενθουσιασμένος, διαλύοντας κάθε φόβο μου. «Ευχαριστώ που ξευτέλισες αυτούς τους κουραδόμαγκες των Pacific Storm». Και χωρίς να προσθέσει κάτι άλλο, σηκώνει το ένα μπατζάκι του παντελονιού του για να μου δείξει την κάλτσα με το έμβλημα των 49ers. Του κλείνω το μάτι, το Λος Άντζελες μπορεί να είναι η θετή μου πόλη, αλλά η αγαπημένη μου ομάδα δεν αλλάζει. Εν πάση περιπτώσει, αν οι οπαδοί των Storm, των Voltage και των Tornado με θέλουν νεκρό, όλοι οι οπαδοί των αντίπαλων ομάδων με θέλουν πρόεδρο.

«Έκανα απλώς τη δουλειά μου».

«Η γυναίκα μου σας λατρεύει, αν μόνο ήξερε ότι είστε εδώ! Θα πήγαινε πολύ αν σας ζητούσα μια αφιέρωση;»

«Θα αργήσω για την εκπομπή».

* Εθνική Ομοσπονδία Αμερικανικού Ποδοσφαίρου.

«Έχω τη σημερινή εφημερίδα». Ανεμίζει το σαλόνι μου στους *Los Angeles Times* και μου δίνει ένα στιλό. «Στη Ρόμπιν».

Απ' ό,τι φαίνεται δεν τη γλιτώνω, οπότε το κάνω. «Στη Ρόμπιν» επαναλαμβάνω, γράφοντας την αφιέρωση πλάγια πάνω στη φωτογραφία μου στο κέντρο της σελίδας. «Με αγάπη, από τον Χέι...»

«Μπορείτε να το υπογράψετε ως “Wild Wild West”;»

«Εμ, Wild Wild West είναι το όνομα της ιστοσελίδας μου» του επισημαίνω.

«Έτσι γίνεται πιο κατανοητό».

«Ορίστε». Του δίνω πίσω την εφημερίδα και το στιλό. «Μπορώ να φύγω τώρα;»

«Χρειάζομαι μια ταυτότητα» μου υπενθυμίζει.

«Ας πούμε ότι η ταυτότητά μου έχει επιβεβαιωθεί και με το παραπάνω».

«Αν ήταν στο χέρι μου, δεν θα υπήρχε πρόβλημα, αλλά σήμερα το πρωί τρύπωσε ένας εισβολέας προσποιούμενος τον τεχνικό κλιματιστικών που έπρεπε να κάνει συντήρηση στα γραφεία της δικηγορικής εταιρείας Bracknell & Bradbury. Δυστυχώς, όταν έφτασε, ο κύριος Μπράκνελ είπε ότι δεν περίμενε κανέναν τεχνικό».

«Γι' αυτό είναι σε επιφυλακή η ομάδα ασφαλείας;»

«Ναι. Δεν τον είδαμε να βγαίνει, οπότε πρέπει να βρίσκεται ακόμη στο κτίριο».

«Λοιπόν, καλή τύχη». Του δίνω το δίπλωμα οδήγησής μου, πλέον έχω αργήσει πάρα πολύ και η κομψή καθυστέρηση έχει γίνει αγενής καθυστέρηση. «Τα λέμε αργότερα».

Ο Άντονι μου δίνει ένα καρτελάκι για να κρεμάσω στον λαιμό μου που γράφει «επισκέπτης». «Εικοστός πέμπτος όροφος».

Κάτω από το απειλητικό βλέμμα της ασφάλειας, μπαίνω στο ασανσέρ, πατάω το κουμπί «25» και περιμένω να ανεβεί. Οι πόρτες είναι κλειστές, αλλά η καμπίνα δεν κινείται.

Πατάω και ξαναπατάω το κουμπί, που παραμένει κόκκινο, χωρίς στην οθόνη να ξεκινάει η αντίστροφη μέτρηση της ανόδου.

Μπορεί να μη χρειάζονται τεχνικούς για τον κλιματισμό, αλλά σίγουρα χρειάζονται έναν για τους ανελκυστήρες.

Αναπηδών τρομαγμένος από το ξαφνικό βουητό που αντηχεί στο φρεάτιο του ανελκυστήρα, ακολουθούμενο από έναν κρότο και μετά από ένα τράνταγμα που κάνει την καμπίνα να ταλαντεύεται.

Όχι σεισμός τώρα. Όσοι ζουν στην Καλιφόρνια γνωρίζουν ότι ζουν σε σεισμογενή περιοχή, είναι συνηθισμένοι σε αυτό, και όλοι ξέρουν ότι μέσα σε αυτή ή την επόμενη δεκαετία μπορεί να έρθει «ο μεγάλος», αλλά όπως και να 'χει, το ότι το περιμένεις δεν σημαίνει ότι υπάρχει η κατάλληλη στιγμή για να συμβεί.

Υπάρχουν τρία μέρη όπου κανείς δεν θα ήθελε να βρίσκεται κατά τη διάρκεια ενός σεισμού: στον τελευταίο όροφο ενός ουρανοξύστη, καθισμένος στον καμπινέ ή κλεισμένος σε ένα ασανσέρ. Πού βρίσκομαι εγώ; Ακριβώς.

Όταν η δόνηση σταματά, η καμπίνα αρχίζει να ανεβαίνει, αλλά όταν φτάνει στον όροφο, οι πόρτες δεν ανοίγουν. Υπέροχα.

Πατάω το κουμπί έκτακτης ανάγκης για να με βγάλει κάποιος από εδώ. Έχω ήδη ένα μήνυμα από τον Κόρι στο κινητό. «Πού διάολο είσαι; Η Έλσι αρχίζει να χάνει την υπομονή της».

«Ο σεισμός μπλόκαρε το ασανσέρ» απαντώ.

«Ο σεισμός; Μη λες μαλακίες».

Ο Κόρι είναι λίγο εξαντλημένος. Ετοιμάζομαι να του απαντήσω, όταν ένα από τα τέσσερα κόντρα πλακέ της οροφής του ανελκυστήρα ξεκολλά, πέφτει στα πόδια μου και το αποφεύγω ως εκ θαύματος. Ένα εκατοστό πιο πέρα και θα με χτυπούσε στο κεφάλι.

Αλλά η έκπληξή μου κλιμακώνεται, όταν από την τρύπα στην οροφή πέφτει ένα άτομο.

Στην πραγματικότητα, θα ήταν πιο σωστό να πω μισό άτομο, που κρέμεται ανάποδα και κουνιέται σαν να έχει σφηνώσει: είναι ένας τύπος με μπερέ, μουστάκι και μπλε φόρμα τύπου Super Mario, που μουρμουρίζει φράσεις όπως «Σκατά», «Άντε γαμήσου», «Παραλίγο».

«Χρειάζεστε βοήθεια;» ρωτάω.

«Όλα εντάξει, ευχαριστώ» απαντά με μια φωνή που κάθε άλλο παρά αντρική είναι.

«Αν το λέτε εσείς...» Εγώ πάντως προσφέρθηκα.

Ο Super Mario συνεχίζει να κουνιέται για να ελευθερωθεί, με μόνο αποτέλεσμα να του πέσει το καπέλο, αποκαλύπτοντας μια μακριά καστανή κόμη. Ποιος είμαι εγώ για να κρίνω;

Από την μπροστινή τσέπη της φόρμας του, πέφτει στο έδαφος και το κινητό του.

Το οποίο έχει ως προφύλαξη οθόνης τη φωτογραφία της Κάθριν Γκράχαμ, της ιστορικής διευθύντριας της *Washington Post*.

Στη ζωή μου έχω γνωρίσει μόνο ένα άτομο τόσο εμμονικό με την Κάθριν Γκράχαμ, που να την έχει ως φόντο στο τηλέφωνό του. Ένα άτομο με μακριά καστανά μαλλιά. Και είναι η

δεύτερη πιο καταστροφική συμφορά στο Λος Άντζελες μετά τον σεισμό.

«Κορτέζ!» αναφωνώ. «Βλέπω ότι ύστερα από όλα αυτά τα χρόνια αποφάσισες επιτέλους να αφήσεις μουστάκι. Σου πάει, φέρνεις λίγο σε Γκράουτσο Μαρξ, αλλά τουλάχιστον μοιάζεις ενήλικη».

Σκάνδαλο στο Χόλιγουντ

Η Σοφία Κορτέζ πάντα ονειρευόταν να εργαστεί ως ερευνητική δημοσιογράφος σε μια μεγάλη εφημερίδα. Ωστόσο, η σκληρή πραγματικότητα την αναγκάζει να δουλεύει στο *Χόλιγουντ και περίχωρα*, μια διαδικτυακή εφημερίδα στα πρόθυρα της χρεοκοπίας, η οποία, για να κρατήσει τους χορηγούς της, της ζητά να καλύπτει αυτό που μισεί περισσότερο: κουτσομπολιά. Από την άλλη, ο Χέιντεν Γουέστ, γνωστός και ως Wild Wild West, είναι ο βασιλιάς του κουτσομπολιού και το σκανδαλώδες βιβλίο του, *Un-Hollywood*, βρίσκεται στην κορυφή κάθε λίστας.

Οι δύο αιώνιοι αντίπαλοι από τα φοιτητικά τους χρόνια βρίσκονται ξανά αντιμέτωποι, κυνηγώντας την ίδια είδηση. Ανάμεσα σε πριβέ πάρτι και έρευνες στα όρια της νομιμότητας, κάτω από τα φώτα της δημοσιότητας, ο Χέιντεν και η Σοφία αναγκάζονται να συνεργαστούν. Σύντομα όμως συνειδητοποιούν ότι τους ενώνει κάτι παραπάνω από τη φλόγα του ανταγωνισμού: η μοιραία έλξη ανάμεσα σε δυο μυαλά που συγκρούονται, προκαλούν το ένα το άλλο, και ένα πάθος που δύσκολα τιθασεύεται.

Ένα ταξίδι στον κόσμο της φιλοδοξίας, της πολυτέλειας και της λάμψης, αλλά και στις φτωχές και σκοτεινές πλευρές του μυθικού Χόλιγουντ.

9 786180 260311
ISBN 978-618-02-6031-1

ΚΩΔ. 35057